

618. Nowe stanowisko *Dermestoides sanguinicornis* (FABRICIUS, 1787) (Coleoptera: Cleridae) w Polsce

New record of *Dermestoides sanguinicornis* (FABRICIUS, 1787) (Coleoptera: Cleridae) in Poland

KEY WORDS: Coleoptera, Cleridae, *Dermestoides sanguinicornis*, new record, Poland.

Dermestoides sanguinicornis na terenie Polski jest chrząszczem rzadko spotykanym. Współcześnie znanych jest tylko kilka stanowisk zlokalizowanych zaledwie w sześciu kraiinach (Nizina Wielkopolsko-Kujawska, Nizina Mazowiecka, Puszcza Białowieska, Dolny Śląsk, Górny Śląsk, Wzgórza Trzebnickie) (KONWERSKI 2004: [W:] GŁOWACIŃSKI, NOWACKI (red.): Polska Czerwona Księga Zwierząt – Bezkręgowce. IOP PAN, AR Poznań, Kraków–Poznań: 130-131; JAŁOSZYŃSKI i in. 2005: Wiad. entomol., 24, 4: 219-225). Gatunek związany jest ze starymi dębami, najczęściej opianowanymi przez larwy kozioroga dębosza *Cerambyx cerdo* LINNAEUS, 1758 (Coleoptera: Cerambycidae).

D. sanguinicornis umieszczony został w polskiej „Czerwonej księdze zwierząt” w kategorii EN (gatunki bardzo wysokiego ryzyka, silnie zagrożone wyginięciem) (KONWERSKI 2004: ibid.) oraz na „Czerwonej liście zwierząt” (PAWŁOWSKI i in. 2002: [W:] GŁOWACIŃSKI (red.): Czerwona Lista Zwierząt Ginących i Zagrożonych w Polsce. IOP PAN, Kraków: 88-110).

Nowe stanowisko tego przetraska znaleziono na Nizinie Mazowieckiej:

– Puszcza Kozienicka, rez. „Jedlnia” (UTM: EB29), 24 V 2011 – 1 ex., 7 VI 2011 – 1 ex., na pniu starego, od kilku lat martwego dębu – *Quercus* sp., leg. M. MIŁKOWSKI.

Odnalezienie *D. sanguinicornis* na terenie Puszczy Kozienickiej wskazuje na obecność jeszcze stosunkowo dobrze zachowanych fragmentów drzewostanów zbliżonych do naturalnych oraz stanowi ważny argument do ich ochrony. W Puszczy Kozienickiej w ostatnich kilkudziesięciu latach znacznie zmniejszyła się liczba starych dębów, a ostatnie stwierdzenie gatunku towarzyszącego *D. sanguinicornis* – kozioroga dębosza, sięga okresu międzywojennego (MIŁKOWSKI 2004: Kulon, 9, 1: 81-116). Tym samym wskazuje to na możliwość utrzymywania się populacji przetraska w oparciu o inne gatunki kambioksylofagiczne związane z dębami.

Marek MIŁKOWSKI, Radom

619. Przypadkowa introdukcja *Polistes gallicus* (LINNAEUS, 1767) (Hymenoptera: Vespidae) do Polski

Accidental introduction of *Polistes gallicus* (LINNAEUS, 1767) (Hymenoptera: Vespidae) to Poland

KEY WORDS: Hymenoptera, Vespidae, *Polistes gallicus*, new record, Poland.

Klecanka *Polistes gallicus* dotychczas nie została odnotowana w Polsce. Wszelkie informacje o jej występowaniu są oparte na błędnych oznaczeniach i odnoszą się do gatunku *Polistes dominula* (CHRIST, 1891) (OLEKSA, WIŚNIEWSKI 2005: Wiad. Entomol., 24, 3: 179-188).

W jednym z toruńskich supermarketów w dniu 29 października 2010 r., zaobserwowano samicę klecanki chodzącą po dopiero co rozpakowanych gruszkach z Grecji. Owoce były wyjęte ze szczelnych pojemników tekturowych przechowywanych w chłodni. Osę zebrano i oznaczono w oparciu o klucz do oznaczania środkowoeuropejskich os społecznych (DVORAK, ROBERTS 2006: Acta Entomol. Musei Nationalis Pragae, 46: 221-244) jako *Polistes gallicus*.

Polistes gallicus to ciepłolubny gatunek rozmieszczony głównie w południowej Europie, na Półwyspie Bałkańskim i Kaukazie. Najbliższe stanowiska tego gatunku znane są ze Słowacji. Prawdopodobnie tam przebiega północna granica jego zasięgu (DVORAK 2005: Acta Musei Moraviae, Scientiae biologicae (Brno), 90: 235-241). Opisany przypadek przedstawia incydentalny sposób dyspersji gatunku w Europie, choć najprawdopodobniej bez szans na utrwalenie się lokalnej populacji w Polsce.

Piotr OLSZEWSKI, Tadeusz PAWLIKOWSKI
Katedra Ekologii i Biogeografii UMK, Toruń

620. Nowe stanowiska *Buckleria paludum* (ZELLER, 1839) (Lepidoptera: Pterophoridae) w Polsce

New localities of *Buckleria paludum* (ZELLER, 1839) (Lepidoptera: Pterophoridae) in Poland

KEY WORDS: Lepidoptera, Pterophoridae, *Buckleria paludum*, new localities, *Drosera anglica*, Poland.

Rodzaj *Buckleria* TUTT 1905 jest szeroko rozpowszechniony w strefie tropikalnej, natomiast w Palearktyce ma tylko jednego przedstawiciela – jest nim *Buckleria paludum* (ZELLER, 1839). Jest on najmniejszym przedstawicielem tej rodziny w Europie, rozpiętość jego skrzydeł sięga 11–13 mm. Piórolotek ten jest rzadko spotykanym gatunkiem związanym z torfowiskami wysokimi i przejściowymi. Gatunek ma bardzo osobliwą biologię, ponieważ jego gąsienica żeruje na roszciskach (*Drosera* L.). Motyl lata w dwóch pokoleniach w czerwcu i sierpniu. *B. paludum* umieszczony jest w „Polskiej Czerwonej Księdze Zwierząt” z kategorią narażony na wyginiecie – VU. Dotychczas w Polsce odnaleziono go na siedmiu rozproszonych stanowiskach.

W ramach badań terenowych w roku 2011 udało się odnaleźć dwa nowe stanowiska tego rzadkiego gatunku:

- Błaskowizna (UTM: FF11), 4 VII 2011 – 6 gąsienic na *Drosera anglica* (HUDS.) na torfowisku przejściowym przy jez. Boczniel. Dotychczas nie było informacji o żerowaniu gąsienicy na tym gatunku roszciski.
- Lipa (EB71), 6 VIII 2011 – 1 ex. zwabiony do światła z pobliskich stawów śródleśnych dookoła otoczonymi płatami torfowisk przejściowych, na których licznie rośnie *Drosera rotundifolia* (L.).

Łukasz DAWIDOWICZ, Stud. Koło Naukowe Biologów UMCS, Lublin